

„A taxisoőr beszélt valamiről, de Norbertet nem igazán érdekelte. Arra gondolt, hogy a taxisoőrök talán ugyanolyanok a világ minden táján, Bangkoktól Budapestig, bár Bangokban sem járt, és Budapestre is csak épp most érkezett, életében először. A harminc perces fuvar közben az ember csak felületesen beszélget egy olyan emberrel, akivel alighanem soha többé nem találkozik. Norbertnek a munkája során mindig mindent alaposan meg kellett ismernie, a vesébe látnia és kombinálni. Meglepni a kérdésekkel azt, akit kihallgat. Körmönfont kérdéseket feltenni a rendelkezésre álló információk alapján és megfogni a lehetséges ellenfelet. A gyanúsítottakra mindig úgy gondolt, mint ellenfelekre, az ő igazságért folytatott harcában. A taxisoőrök ehhez képest meg unalmas és érdektelen dolgokról beszélnek, így agyát a saját maga által elnevezett „stand by” üzemmódba kapcsolta, amit egy kívülálló enyhe unottságnak vélne. A taxisoőr vezetett és beszélt, csak beszélt, Norbert pedig kifelé nézett a kocsiból, de az M0-ás melletti látványt nem találta éppen izgalmasnak. Egy forgalmas út, ami ipari parkok és füves mezők, néhol dombok között halad. Ennyi. Néha egy leágazás előtti kanyarodó sáv volt az egyetlen izgalom. A lapos terület, ahol az út szaladt, kicsit szokatlan volt a szemének a norvég hegyek, az ottani kanyargós utak után. Időnként előrehajolt egy kicsit, és belenézett a jobboldali visszapillantóba. Nézte az út mentén mellettük elsuhanó tájat, miközben szólt a rádió a taxiban. Egyszer csak megkérdezte a taxisoőr:

– Felhangosíthatom egy kicsit a rádiót? Most kezdődnek majd a hírek.

– Persze, nyugodtan – felelte Norbert. - Addig sem kell ezt a kínos és unalmas beszélgetést erőltetni, gondolta magában. Még egy fél percig zene szólt, majd egy figyelemfelkeltő szignál hangzott fel.

– Köszöntjük hallgatóinkat! Itt a Szuper FM hírei! Újból lecsapott az Inkvizitor! – mondta a hírolvasó, Norbert egy picit felpillantott, mintha valami érdekes történet volna, agya újraindult a „stand by” üzemmódból, de még csak az információgyűjtő szintig emelkedett. Mint amikor a vadászkutya meghallja a vad csörtetését vagy rezdülését az erdőben. Emlékeztette magát, hogy ő most szabadságon van és nem Norvégiában, hanem Magyarországon, eszébe jutottak Brigitte szavai a pihenésről, a lazításról. A hírolvasó elmondta a híreket, és csak a blokk végén tért vissza a legizgalmasabbra, amivel felcsigázta a hallgatókat: az Inkvizitorra. – Ma újabb holttestet találtak, ezúttal Jász-Nagykun-Szolnok megyében. A rendőrség nem közölt sok részletet a nyomozás érdekeire hivatkozva, de meg nem erősített forrásaink szerint a ma reggel talált holttest lehet az Inkvizitornak nevezett sorozatgyilkos harmadik áldozata. Mint ismeretes, a múlt héten találták az első női holttestet, majd kedden a második áldozatot, akiket még nem sikerült azonosítani. A gyilkos az „Inkvizitor” nevet kapta, mivel áldozatait a spanyol inkvizíció módszereivel kínozza meg haláluk előtt. A holnap reggeli műsor vendége, Kapitányi Péter rendőrségi szakértő lesz. Tudják, Keresztyén Tamás, Bocskai István és Radon Jani holnap reggel is várja önöket – mondta a hírolvasó. Utána gyorsan felhangzott újból a rádiócsatorna szignálja, mellyel jelezték, hogy befejeződtek a hírek. – Beteg, pszichopata állat! – kommentálta a taxis. Norbert hümmögött egyet.

– Talán nem az? – kérdezte a taxis.

– De, valószínűleg. – mondta Norbert és már meg is bánta a hümmögést. Jönnek az újabb gondolatok a taxisoőrtől és nekikezd majd itt okoskodni meg értekezni.

– El kellene kapni és ővele csinálni azt, amit azokkal a nőekkel tett! Azok a hülye rendőrök, megint csak töketlenkednek – vélekedett a taxis.

– Nem olyan könnyű elkapni az ilyet – felelte Norbert.

– Honnan tudja? – kérdezte a taxis.

– Találkoztam egy pár ilyennel – válaszolt Norbert és érezte, hogy egyre veszélyesebb vizek felé evez.

– Hogyhogy? Maga orvos? – érdeklődött a taxis?

– Nem – mondta Norbert, és nem is volt kedve többet mondani, de úgy érezte, hogy válasza így csak lóg a levegőben és esetleg azt gondolja a taxis, hogy ő is egy pszichopata, de legalábbis udvariatlan, vagy, hogy esetleg ő lenne az a, hogy is hívták a rádióban? Inkvizítor – gondolta magában. – Még mondanom kell valamit, mert ez az okoskodó taxis aztán rám küldi az itteni zsarukat, hogy egy furcsa pasast szállított, aki úgy vélekedik erről a sorozatgyilkosról, hogy nem könnyű elkapni, vagyis lehet, hogy éppen ő az. Gondolta, hogy bevallja neki az igazat, hogy megelőzze a további esetleges kellemetlenségeket:

– Rendőr vagyok – folytatta Norbert.

– Elnézést, nem gondoltam annak, vagyis nem úgy értettem – mentegetőzött a taxis és arra gondolt, hogy ugrott a borraival és lehet, hogy még neki áll igazoltatni őt a rendőr és ellenőrizni a kocsikötelező tartozékait.

– Nem számít. Mindenkinek joga van a véleményéhez – mondta Norbert. Egy kis csend következett, a taxis pironkodva vezette a kocsit. Norbert azt gondolta, hogy egy kicsit segít a sofőrnek, hogy ne mérgelődjön magában.

– Nem itt vagyok rendőr, hanem Norvégiában – mondta váratlanul Norbert.

– Igen? Az hogyan lehet? Hiszen magyarul beszélgetünk – érdeklődött egy kicsit megkönnyebbülten a taxis.

– Az apám magyar volt, 1956-ban ment el az országból.

– De olyan fiatalnak tűnik, ahhoz képest. – mondta a taxis. Norbert egy kicsit oldalra nézett a sofőrre. A sofőr megérezte a pillantást, és jobb füle lassan vörösödni kezdett.

– Sajnos nem mindent értek egyből magyarul – mondta Norbert. A taxis vett egy nagy levegőt. Közben arra gondolt, hogy ritkán van ilyen fuvarja, amikor így lesre futtatja magát: mindig jól szokta felmérni az embereket, hogy kivel miről és hogyan lehet beszélni. Norbert megint a jobboldali visszapillantó tükörbe nézett.

– Úgy értettem, hogy fiatal ahhoz képest, hogy az apja majdnem hatvan éve elment innen – mondta a taxis.

– Norvégiában újból nősült és anyám jóval fiatalabb volt nála, tizenhét évvel – mondta Norbert és úgy gondolta, hogy nem meséli el apja teljes történetét.

– Értem – felelte a taxis és jobbnak látta, ha egy kicsit szünetelteti a társalgást. A taxi egy kitéblázott lehajtónál kisorolt a külső sávba. A sáv mellett hatalmas táblán a Campona felirat volt olvasható.

– Campona? – kérdezte Norbert.”

„Ildikó teste lassan himbálózott, amikor magához tért. Lábai és csuklói borzalmasan fájtak, ahogy azoknál felkötve függött, mint egy elejtett vad. A dereka szaggatott, ahogyan szinte kettéhajtva lógott. Közte és a komor színű plafon között csak a körülbelül 40-50 centire lévő vas volt, amihez a csuklóit és a bokáit kötötték. Nem érhetette el. A száját nem tudta mozgatni, egy fémes ízű valami kifeszítette és megfosztotta annak lehetőségétől, hogy bármi értelmezhető hangot adjon ki, hogy segítséget kérjen. Kellemetlen, fémes ízt érzett, de semmit nem tudott ellene tenni. Szájpadlása és torka kiszáradt. Próbálkozott a megszólalással, de csak egy fakó, sekély hangot tudott kiadni, és az is rettentő erőfeszítésébe került, mivel rekeszizmát ebben a görnyedt pózban lógva nem tudta rendeltetése szerint használni. Igazából sehogy sem tudta használni a mostani helyzetében. Nyelni sem tudott. Hirtelen egy fájdalmas bökést érzett az oldalán, ami a bordái között érte, fájdalmában felszisszent volna, de nem tudott. A durva érintéstől kicsit erősebben himbálózott a teste és csak a vasat látta maga fölött, meg a plafont, hogy mi van alatta, azt nem tudta. A fejét sem tudta mozgatni, a súlya húzta lefelé, így két válla zárta mozdíthatatlan béklyóba.”